

[Steincke.]

om den indpasserede, at Opholdstilladelse skal nægtes ham, ogsaa, hvis der efter § 1, 1ste Stykke, ikke forlanges Pas, eller sigter 4de Stykke kun til de i 3die Stykke omhandlede Udlændinge? I saa Fald burde 4de Stykke ikke have været sat som et nyt Stykke, men som en Fortsættelse af 3die Stykke.

Med Hensyn til § 3 vil jeg paa Forhaand antage, at Bestemmelsen trods dens absolutte Formulering ikke kan komme til Anvendelse paa Personer, der slipper herind uden om Paskontrollen, men efter de gældende Regler eller de gennemførte Lempelser ikke skal være forsynet med Pas — hvis man altsaa kan tænke sig saadanne Tilfælde i Praksis.

Hvad § 6 angaar, er jeg noget betænkelig ved i Tider som disse i en Lov, som kun er tænkt at skulle gælde 1 Aar, at give Justitsministeren den i sidste Stykke omtalte Bemyndigelse til generelle Lempelser af Reglerne om Opholds- og Arbejdstilladelse i Tilfælde af Gensidighed, idet det forekommer mig, at Tilstandene ude i Verden opfordrer til en meget nøje Kontrol med enhver Udlænding, der kommer herind. Det kan vi dog tale nærmere om i det Udvalg, jeg senere skal tillade mig at foreslaa nedsat.

Hvorfor refererer Straffebestemmelserne i § 8 ikke til § 7, 1ste Stykke, men kun til 2det og 3die Stykke, altsaa ikke til § 7, 1ste Stykke, om Udlændinge, der forbliver her i Landet efter Opholdstilladelsens Udløb uden at søge nogen ny Tilladelse? Og medens jeg er ved § 8, vil jeg gerne have at vide, om den højtærede Justitsminister har tænkt sig at bemyndige enhver Politimester Landet over til at meddele de i § 6 omhandlede Tilladelser, eller hvem han eventuelt vil give denne Bemyndigelse.

Hvad er det for øvrigt at „nyde Logi“, som der staar i § 9? Normalt er det vist en meget begrænset Nydelse, der her er Tale om. Jeg har desuden forskellige andre Spørgsmaal angaaende § 9, men dem kan vi tale nærmere om i Udvalget.

Endnu skal jeg blot bemærke, at som Tiderne er, forstaar jeg ikke rigtigt, hvorfor denne Lov kun skal gælde 1 Aar, det forekom mig mere rimeligt med 2 Aar som tidligere, hvilket paa ingen Maade forhindrer Justitsministeren i at fremsætte Forslag om Revision, hvis Forholdene inden disse to Aars Udløb maatte opfordre dertil.

I øvrigt kan jeg altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jefsen Christensen: Det ærede Medlem

Hr. Steincke har ganske Ret i, at det foreliggende Lovforslag er en gammel Kending her paa Rigsdagen gennem Aarene, og Forholdene har desværre udviklet sig saadan i Verden siden Verdenskrigen 1914—18, at det ikke har været muligt at faa de gældende ret strenge Bestemmelser ophævet, der her er Tale om. Det er desværre ogsaa kommet til at gaa saadan, at vi efter den nu afsluttede Verdenskrig endnu mindre kan gaa til afsvækkede Bestemmelser paa dette Felt, men at der snarere er Grund til skærpene Bestemmelser.

Alt i alt kan jeg, som Lovforslaget foreligger, anbefale det til hurtig og velvillig Behandling, men jeg maa alligevel mene, at der er Enkeltheder i Lovforslaget, som det kunde være rart at faa nærmere Udtalelser om i et Udvalg. Det gælder for mit Vedkommende særlig Bestemmelserne i § 6. Disse ret skarpe Bestemmelser angaar Folk, der har opnaaet Indrejsetilladelse og Opholds- og Arbejdstilladelse; der bødes maa ske noget paa dem ved Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke. Alle disse Ting og andre Enkeltheder, som man har i Sinde at spørge Ministeren om, tror jeg vi bedst kan drøfte i et Udvalg, og derfor kan jeg nøjes med nu at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Lisbet Hindsgaul: Da der ikke har været saa lang Tid til at forberede sig til Behandlingen af dette Lovforslag, kan Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Steincke, ikke vente, at jeg skal kende den fjerne Tid, da vi Konservative endogsaa gik imod Straffebestemmelser for Spionage, men jeg tror, paa Baggrund af det ærede Medlems Udtalelser, at det maa være en Glæde for ham, at jeg kan begynde mit Indlæg saaledes, at jeg paa mit Partis Vegne gerne giver Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Disse midlertidige Ændringer er efter vor Mening ikke alene en naturlig Konsekvens af Fremmedlovens sidste Behandling under Besættelsen i 1942, men maa ogsaa ses som et Led i den Udrensning, som Tilsynet med fremmede og rejsende i høj Grad maa kræve.

Hvis man repeterer Begivenhederne omkring den 9. April 1940, tror jeg, at der blandt alle Danske er en enstemmig Mening om, at vi aldrig mere skal genoptage den Gæstfrihed, som vi i Aarene forud paa forskellig Maade havde tilkendegivet. Hvad var det, vi i Dagene omkring den 9. April oplevede? Ja, hvis vi i Dag stillede dette